

Sygn. akt I ACa 298/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Ochalska - Gola

Sędziowie: SA Anna Miastkowska

SO del. Bożena Rządzińska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko S. B., I. B., S. M. i I. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 17 listopada 2016 r. sygn. akt I C 1847/15

1. oddala apelację;

2. zasądza solidarnie od S. B., I. B., S. M. i I. M. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 298/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 listopada 2016r. Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko S. B., I. B., S. M. i I. M. o zapłatę,

w pkt. I. uchylił nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 25 maja 2015r. sygn. akt I Nc 74/15 w całości odnośnie pozwanych S. B., I. B., S. M. i I. M.,

w pkt. II. zasądził solidarnie od pozwanych S. B., I. B., S. M. i I. M. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 206.746,58 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że ich odpowiedzialność jest solidarna z odpowiedzialnością Firmy (...) S. B.- (...) spółka jawna z siedzibą w K., J. W. i M. W., wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 25 maja 2015r. w sprawie sygn. akt I Nc 74/15,

w pkt. III. umorzył postępowanie w sprawie co do kwoty 235.049,17 zł,

w pkt. IV. Nie obciążył pozwanych kosztami postępowania.

Uzasadniając opisane rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 25 maja 2010 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W., Oddział w O. zawarł z pozwanym Firmą (...) S. B.- (...) sp. jawna z siedzibą w K. umowę nr (...) kredytu obrotowego odnawialnego Złotowego. W ramach tej umowy bank udzielił spółce kredytu w wysokości 270.000 zł na okres od 25 maja 2010 r. do 30 kwietnia 2012 r. z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności, a który obsługiwany był na rachunku kredytowym. Prawnym zabezpieczeniem spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi należnościami ubocznymi stanowił m.in. weksel własny in blanco z klauzulą „bez protestu” kredytobiorcy z poręczeniem wspólników spółki jawnej i ich współmałżonek.

W dniu 25 maja 2010 r. pozwani S. B., I. B., J. W., M. W., S. M. i I. M. wyrazili zgodę na porozumienie wekslowe z powodem poręczając solidarnie za kredyt w wysokości 270.000 zł powiększony o odsetki, prowizję i koszty, udzielony Firmie (...) S. B.- (...) sp. jawna z siedzibą w K.. Bank w razie niespłacenia przez kredytobiorcę kredytu w terminie przewidzianym umową lub nieuiszczenia jakiegokolwiek należności z tytułu udzielonego kredytu, miał prawo wypełnić weksel na sumę odpowiadającą zadłużeniu kredytobiorcy łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz opatrzyć weksel datą płatności według swojego uznania. O wypełnieniu weksla bank miał zawiadomić listem poleconym kredytobiorcę i poręczycieli weksla. Weksel miał być płatny w Banku (...) S.A. w O. na wskazany w deklaracji numer rachunku. W związku z tym na złożonym przez wystawcę wekslu pozwani S. B., I. B., J. W., M. W., S. M. i I. M. poczynili adnotację „poręczam za wystawcę” opatrząc ją własnoręcznymi podpisami.

W związku z brakiem spłaty całości zadłużenia z tytułu umowy kredytu w przewidzianym w niej terminie, w dniu 25 czerwca 2012 r. powód uzupełnił weksel in blanco wystawiony przez kredytobiorcę, a poręczony przez S. B., I. B., J. W., M. W., S. M. i I. M., oznaczając sumę wekslową na kwotę 280.260,51 zł. Powód wyznaczył termin zapłaty weksla na dzień 2 lipca 2012 r.

Suma wekslowa wskazana w treści weksla wynikała z zadłużenia kredytobiorcy z tytułu udzielonego kredytu aktualnego na dzień 25 czerwca 2012 r. Na wymagalną wierzytelność powoda składały się: niespłacony kredyt w kwocie 270.000 zł, odsetki za okres od dnia 1 maja 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. w kwocie 10,009,59 zł, nadto w sumie wekslowej uwzględniono koszty w kwocie 250,92 zł należne powodowi. Pismami z dnia 25 czerwca 2012 r. powód zawiadomił kredytobiorcę i poręczycieli o wypełnieniu weksla i wezwał ich do spełnienia świadczenia do 2 lipca 2012 r.

Zabezpieczenie umowy kredytu obok weksla in blanco stanowiła także hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 405.000 zł wpisana w dziale IV księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kaliszu dla nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), oznaczonej jako działka (...), o powierzchni o, (...), stanowiącej własność jednego z poręczycieli wekslowych i zarazem wspólnika kredytobiorcy, tj. J. W.. W projekcie planu podziału sumy ze sprzedaży egzekucyjnej wskazanej nieruchomości z dnia 24 sierpnia 2015 r., w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym z wniosku innego wierzyciela w sprawie Km 5312/14 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu J. K., została powodowi Bankowi (...) S.A. w W. jako wierzycielowi hipotecznemu przyznana kwota 225.019,17 zł. Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział I Cywilny w sprawie o sygn. akt I Co 40/15 pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. zawiadomił powoda o sporządzeniu planu podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży tej nieruchomości, informując, że po stwierdzeniu prawomocności planu zostanie wypłacona kwota.

Powód na etapie sporządzania planu podziału nie dysponował tytułem wykonawczym niezbędnym do uzyskania przyznanej w nim kwoty 225.019,17 zł, wytoczył więc powództwo przeciwko J. W. jako dłużnikowi rzeczowemu (hipotecznemu), który jednocześnie jest poręczycielem wekslowym i wspólnikiem kredytobiorcy, pozew o zapłatę. Nakazem zapłaty z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt I Nc 183/15, Sąd Okręgowy w Kaliszu zasądził od J. W. na rzecz powoda kwotę 225.019,17 zł wraz z kosztami sądowymi w kwocie 2.813 zł i kosztami zastępstwa adwokackiego w kwocie 7.217 zł. Zarazem Sąd ograniczył odpowiedzialność J. W. jako dłużnika rzeczowego do nieruchomości stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem ewidencyjnym (...), położonej w K. przy ul. (...) oraz do kwoty 405.000 zł tytułem hipoteki umownej kaucyjnej wpisanej w dziale IV księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy

w Kaliszu dla opisanej wyżej nieruchomości. Ów nakaz zapłaty w dniu 28 stycznia 2016 r. został opatrzony klauzulą wykonalności.

W dniu 25 kwietnia 2016 r. wpłynęła od komornika sądowego do powoda kwota 235.049,17 zł w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez powoda przeciwko dłużnikowi J. W..

Kwota zadłużenia kredytobiorcy z tytułu umowy kredytu na dzień 25 kwietnia 2016 r. wynosiła 441.795,75 zł. Na wymagalną wierzytelność składał się: niespłacony kredyt w kwocie 270.000 zł, odsetki za okres od 27 maja 2012 r. do 24 kwietnia 2016 r. w kwocie 165.093,75 zł oraz koszty w wysokości 6.702 zł. W związku z wpływem w dniu 25 kwietnia 2016 r. kwoty 235.049,17 zł powód zaliczył tę kwotę zgodnie z § 15 ust. 2 umowy kredytu z dnia 25 maja 2010 r. na poczet kosztów postępowania, odsetek i części kapitału. Do zapłaty pozwanym pozostała kwota 206.746,58 zł.

W ustalonych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał roszczenie za uzasadnione w świetle przepisów art. 32, art. 104 art. 48 pkt 2, art. 47, art. 103 ustawy z dnia 28 maja 1936r. - Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282 ze zm.). Weksel przedstawiony przez powoda w przedmiotowej sprawie odpowiada wymogom formalnym określonym w art. 1 i 101 Prawa wekslowego. Powód sprostował ciężarowi dowodowemu wykazując wysokość sumy wekslowej, uwidocznionej w wypełnionym wekslu in blanco, zgodnie z deklaracją wekslową; w ramach zarzutów podniesionych co do stosunku podstawowego, także wykazał wysokość zadłużenia, przedstawiając obok weksla umowę kredytu, deklarację wekslową, kartę analityczną, wyciąg nr (...), wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 25 czerwca 2012 r., wykazując tymi dowodami, w jakiej wysokości zadłużenie pozwanej spółki istniało na dzień wypełnienia weksla, jakie kwoty składały się na sumę wekslową i skąd wynikały, w jakiej części kwota ta stanowiła kwotę główną a w jakiej skapitalizowane odsetki. Powód przedłożył do akt wyciąg z ksiąg bankowych na dzień 25 kwietnia 2016 r. wykazując, co składało się na wymagalną wierzytelność i przedstawił sposób zaliczenia uzyskanej kwoty na koszty, odsetki i część należności głównej.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na charakter dokumentów składanych w sprawie, pośród których znajduje się wyciąg z ksiąg bankowych. Wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 128), dokument ten w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie jest on jednak pozbawiony mocy dowodowej i wiarygodności, a w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, przy jednoczesnym braku nie tylko jakichkolwiek dowodów przeciwnych, ale nawet poddających się weryfikacji twierdzeń pozwanych o faktach, pozwalał na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych, co do istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności.

Sąd Okręgowy wskazał również na bezzasadność zarzutu wadliwego zaliczenia przez powoda uzyskanej kwoty ze sprzedaży nieruchomości dłużnika hipotecznego niezgodnie do treści art. 1025 § 3 k.p.c. w sytuacji, gdy § 15 umowy kredytu dnia 25 maja 2010 r. przewiduje taką okoliczność. Powód dokonał zaliczenia otrzymanej w dniu 25 kwietnia 2016 r. kwoty 235.049,17 zł stosownie do umowy wykazując zarazem na ów dzień wysokość zadłużenia. Natomiast cytowany przez pozwanego przepis ma znaczenie w postępowaniu egzekucyjnym.

Sąd Okręgowy szczegółowo wypowiedział się w kwestii zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową wobec uzupełnienia weksla przez powoda po przedawnieniu się roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego (art. 10 Prawa wekslowego). Termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, zgodnie z regułą art. 120 k.c., rozpoczyna bieg od dnia, w którym świadczenie ze stosunku podstawowego stało się wymagalne. Początek biegu terminu przedawnienia roszczenia z weksla własnego skierowanego przeciwko wystawcy weksla własnego, zgodnie z art. 70 w związku z art. 103 i 104 Prawa wekslowego, liczy się od dnia płatności weksla. Tę samą zasadę stosuje się do weksli in blanco. Pozwani poręczyli sporny kredyt, jako osoby fizyczne, nieprowadzące działalności gospodarczej, co wynika zarówno z deklaracji wekslowej, jak i treści weksla. Kredyt nie miał charakteru świadczenia okresowego, a zatem termin przedawnienia roszczenia powodowego banku wobec pozwanej ze stosunku podstawowego wynosi zgodnie z art. 118 k.c. 10 lat. Roszczenia strony powodowej ze stosunku podstawowego stały się wymagalne wobec pozwanych od dnia wymagalności wobec kredytobiorcy, tj. po 30 kwietnia 2012 r. W tej sytuacji roszczenie ze stosunku podstawowego wobec pozwanych uległoby przedawnieniu najwcześniej w dniu 1 maja 2022 r. Natomiast weksel

został wypełniony w dniu 25 czerwca 2012 r., co czyni bezzasadnym zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego w aspekcie nieważności weksla.

Sąd Okręgowy wskazał również, że nie doszło do przedawnienia roszczenia wekslowego, w świetle art. 70 prawa wekslowego, zgodnie z którym roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat, licząc od dnia płatności. W związku z art. 103 i 104 ust. 1 prawa wekslowego z upływem trzech lat od dnia płatności przedawniają się także roszczenia wekslowe przeciwko wystawcy weksla. Roszczenia wekslowe przeciwko poręczycielowi za akceptanta i za wystawcę weksla własnego ulegają przedawnieniu także z upływem trzech lat od dnia płatności. W związku z tym, że w przedmiotowym wekslu, który został uznany przez Sąd za ważny, termin płatności został określony na dzień 2 lipca 2012 r., stwierdzić należało, że dopiero od dnia 3 lipca 2012 r. winien być liczony trzyletni termin przedawnienia roszczenia wekslowego. Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 27 kwietnia 2015 r., a zatem przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia określonego w art. 70 prawa wekslowego, stąd nie można było uznać, że roszczenie powoda dochodzone z weksla jest przedawnione.

Nie ulega wątpliwości to, że występujący w niniejszej sprawie pozwani S. B., I. B., S. M. i I. M. byli imiennymi poręczycielami wekslowym, podpisanym na wekslu in blanco. Zakres ich odpowiedzialności wynika z treści art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 ze zm.), zgodnie z którym poręczyciel wekslowy (inaczej zwany awalistą) odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył, i zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, iż żądanie zapłaty z weksla na rzecz powoda w stosunku do pozwanych zostało wykazane do kwoty 206.748,58 zł. Odpowiedzialność pozwanych wynika z poręczenia weksla celem zabezpieczenia płatności długu pozwanej spółki wobec powoda.

Z uwagi na częściową zapłatę zadłużenia (uzyskana w postępowaniu egzekucyjnym kwota 235.049,17 zł), Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił zaskarżony nakaz w całości rozstrzygając o żądaniu pozwu jak w pkt. II wyroku, poprzez zasądzenie solidarnie od pozwanych S. B., I. B., S. M. i I. M. na rzecz powoda kwoty 206.746,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że ich odpowiedzialność jest solidarna z odpowiedzialnością Firmy (...) S. B.- (...) spółka jawna z siedzibą w K., J. W. i M. W. wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 25 maja 2015 r. w sprawie I Nc 74/15. Zobowiązania, bowiem osób podpisanych na wekslu są samodzielne, ale odpowiedzialność wszystkich dłużników solidarna, stosownie do treści art. 47 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. prawa wekslowego. O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo, z uwagi na cofnięcie pozwu przez powoda wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, stosownie do treści art. 203 § 1, 2 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c., podlegało umorzeniu.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd I instancji nie obciążył pozwanych kosztami procesu.

Apelację od opisanego rozstrzygnięcia wywiedli pozwani, zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo i zarzucając naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 kpc oraz art. 199 § 1 pkt 2 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń niezgodnych ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz stanem faktycznym wyrażające się w nieuzasadnionym przyjęciu, że powódka wykazała istnienie i wysokość wierzytelności, nieuwzględnienia w prawidłowy sposób uzyskanej przez powódkę zapłaty należności w trakcie trwania postępowania, pominięcie okoliczności, że sprawa o to samo roszczenie była przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie Sądu Okręgowego w Kaliszu sygn. akt I Nc 183/15.

W konkluzji skarżący wnieśli o zmianę kwestionowanego wyroku poprzez orzeczenie odmienne co do istoty sprawy i odrzucenie pozwu, względnie oddalenie powództwa i skorygowanie kosztów procesu oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację, strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna.

Odnosząc się pierwszej kolejności do zarzutu powagi rzeczy osądzonej, odnotować należy, że zgodnie z regułą *ne bis in idem*, prawomocne zakończenie procesu skutkuje zakazem ponownego orzekania w tej samej sprawie. Innymi słowy stan powagi rzeczy osądzonej stanowi przeszkodę procesową wykluczającą prowadzenie postępowania o to samo roszczenie między tymi samymi stronami.

Dla rozstrzygnięcia czy *in concreto* zachodzi stan powagi rzeczy osądzonej koniecznym jest uwzględnienie, iż wskazana przeszkoda procesowa zachodzi w granicach określonych podmiotowo i przedmiotowo wyrokiem zapadłym w sprawie prawomocnie zakończonej (art. 366 k.p.c.). Dla ustalenia stanu *res iudicatae* należy zatem stwierdzić tożsamość sprawy już osądzonej z badaną sprawą, którą oceniać należy w aspekcie opisanych granic podmiotowych i przedmiotowych.

Identyczność stron procesowych zachodzi wówczas, gdy w obu sprawach uczestniczą te same strony lub ich następcy prawni. Tymczasem w sprawie I Nc 183/15 Sąd Okręgowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty wobec jednego ze (...) spółki jawnej – (...), będącego dłużnikiem rzeczowym, z uwagi na hipotekę ustanowioną na jego nieruchomości jako jedno z zabezpieczeń przedmiotowego kredytu pobranego od powoda, natomiast w badanej sprawie krąg podmiotów jest szerszy, a roszczenie wynika ze zobowiązania wekslowego, w sytuacji wystawienia weksla własnego przez spółkę jawną (...) S. J. W. – S. M. i poręczonego przez pozostałych pozwanych.

Nie budzi zatem wątpliwości, iż nie zachodzi tożsamość stron w opisanej wyżej sprawie ze sprawą o sygn. akt IC 1847/15 Sądu Okręgowego w Kaliszu. Z resztą apelujący nie uzasadniają sformułowanego w sposób lakoniczny opisanego zarzutu procesowego.

Dodatkowo dostrzec wypada, że tak w doktrynie jak i orzecznictwie podkreśla się zgodnie, iż ważną rolę przy określaniu granic powagi rzeczy osądzonej odgrywa jedność nie tylko podstawy faktycznej żądania, ale i jego podstawy prawnej (tak M. Jędrzejewska w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, pod red. T. Erecińskiego, Warszawa 2007, tom II, s. 81 oraz SN w postanowieniu z dnia 21 grudnia 1999r., III CKN 954/99, Lex nr 529730; w wyroku z dnia 12 czerwca 2001, II UKN 405/00, OSNP 2003/5/131). W badanej sprawie obie podstawy nie zachodzą.

Przechodząc do dalszej części apelacji, należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Apelacyjny przyjmuje zatem wskazanie ustalenia za własne, dzieląc również ich ocenę jurydyczną, przeprowadzoną w zgodzie z dyrektywami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c.

Zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów sprowadzający się do zakwestionowania ustaleń prowadzących do wykazania istnienia i wysokości wierzytelności oraz uwzględnienia w prawidłowy sposób uzyskanej przez powódkę zapłaty należności w trakcie trwania postępowania należy uznać za chybiony.

Sąd Okręgowy wyczerpująco odniósł się do formułowanego w ten sposób zarzutu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, zasadnie wywodząc, że weksel *in blanco* stanowiący zabezpieczenie kredytu uzyskanego od powoda został wypełniony zgodnie z treścią deklaracji wekslowej, zaś ciężar dowodu obalenia tej prawidłowości spoczywa na dłużniku wekslowym, czemu skarżący nie sprościli.

Zarzut kwestionowania wysokości sumy wekslowej na gruncie stosunku podstawowego (art. 10 prawa wekslowego), także nie może odnieść oczekiwanego przez skarżących rezultatu, w sytuacji, gdy powód stosownymi dokumentacją

wykazał zasadę jak i wysokość dochodzonego roszczenia. Powód przedstawił obok weksła umowę kredytu, deklarację wekslową, kartę analityczną, wyciąg nr (...), wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 25 czerwca 2012 r., wykazując tymi dowodami, w jakiej wysokości zadłużenie pozwanej spółki istniało na dzień wypełnienia weksła, jakie kwoty składały się na sumę wekslową i skąd wynikały, w jakiej części kwota ta stanowiła kwotę główną a w jakiej skapitalizowane odsetki. Nadto powód przyznał, iż po wystawieniu weksła w dniu 25 kwietnia 2016 r. od komornika sądowego otrzymał kwotę 235.049,17 zł przyznaną w prawomocnym podziale sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości J. W. stanowiącej przedmiot zabezpieczenia umowy kredytu. Powód przedłożył do akt wyciąg z ksiąg bankowych na dzień 25 kwietnia 2016 r. wykazując, co składało się na wymagalną wierzytelność i przedstawił sposób zaliczenia uzyskanej kwoty na koszty, odsetki i część należności głównej

Nie mają racji skarżący zarzucając, że powód uzyskaną w toku postępowania sumę 235.049,17 zł, wynikającą z prawomocnego podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości J. W. wadliwie zaliczył na poczet dochodzonej wierzytelności. I w tym aspekcie Sąd Okręgowy prawidłowo argumentował, że powód dokonał zaliczenia wskazanej kwoty zgodnie z zapisami umowy kredytowej, zaś podnoszony przez pozwanych przepis art. 1025 § 3 k.p.c. ma znaczenie w postępowaniu egzekucyjnym.

W tym stanie rzeczy, skoro skarżący w istocie nie definiują uchybień, które miałyby uzasadniać przeciwne do postawionych przez Sąd I instancji tez, a ocena materiału dowodowego została dokonana na podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych w sposób wyczerpujący, kwestionowane rozstrzygnięcie odpowiada prawu.

Z powyższych względów, apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Na poniesione przez skarżącego koszty złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 8 100 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm), podlegające zasądzeniu na rzecz powoda.